

steriet ifølge Lovforslaget, og som derfor ønskede Lovens Varighed indskrænket fra 1897 til 1895, altsaa til 1ste Oktober 1895. Man har i det samme Endringsforslag opstillet en Begrænsning for de Statsbidrag, der kunne ydes til private Jærnbaneanlæg, en Begrænsning, hvorefter disse ikke maa overstige 2 Mill. Kr. Trede Medlemmer have deri villet se en Betryggelse for Anvendelsen af denne Lov, hvis Følger man ikke har ment at kunne overse, og for mig er det aabenbart, at disse Forandringer ville tilstrækkelig betrygge mod enhver Betænklichkeit, der tidligere har kunnet være imod at give en Lov som denne. Jeg tror, at dersom Lovforslaget kunde vedtages med disse Endringer, vilde det ikke have saa ringe Betydning for Jærnbanevejers Fremme i Fremtiden. Derimod tror jeg — det skal jeg sige uden at gaa nærmere ind paa de af det andet Mindretal stillede Endringsforslag — at dersom vi indskrænke Lovforslaget til at blive en Koncessionslov, der kun indeholder nogle Regler, hvorefter Koncession kan gives, men ikke indeholder en Bemyndigelse til en vis Grad, saa vil det snarere skade end gavne Jærnbanevejernes Fremme, thi vi maa huske paa, at de Betingelser, der stilles for Koncessionsjagere, for Andragere fra de forskellige Egne af Landet, hvor man ønsker Jærnbaneanlæg fremmede, ville jo medføre ikke alene stort Tidsspilde og Arbejde, men ogsaa betydelige Udgifter, naar der skal udarbejdes Planer, Overslag o. s. v. Og har man ikke andet at stille dem i Udsigt, end at de kunne forvente ved Lov at faa Tilskud fra Statskassen af den Størrelse, som er angivet i Lovforslaget, saa kan det jo være et Spørgsmaal, om de tør udsætte sig for de betydelige Udgifter og det Tidsspilde, som saadanne Projekter ville foranledige dem. De maa have noget mere at bygge paa end blotte Forventninger. En Lov, der er vedtagen i en saadan Skikkelse, vil snarere blive en Indskrænkning i Befolkningens Adkomst til at faa Koncession end i Regeringens Bemyndigelse til at give Koncession. Det er jo klart, at man da ikke vil komme hverken til Ministeren eller til Rigsdagen, uden at man paa det nøjagtigste har iagttaget alle de Forfrister, som Loven indeholder. Jeg skal dermed paa det bedste anbefale de af det Mindretal, hvortil jeg hører, stillede Endringsforslag.

Rogtmann: Jeg skal ganske kort anbefale de Forslag, der ere stillede af det Mindretal, hvortil jeg hører. Jeg tror nok, at det kan gøres kort, da Forslagene vistnok

i sig selv ere saa simple og let overskuelige, at de ikke trænge til videre Beskedning. Hvad der har foranlediget os til at komme frem med dem, er den Omstændighed, at Tinget ved anden Behandling fulgte et Mindretal og gav Lovforslaget i Hovedsagen et andet Princip end det, som det fra Begyndelsen havde. Vi havde nemlig kunnet vente, at Tinget vilde være kommet til at indtage denne Stilling; men da det nu en Gang er fæst, haaber jeg ogsaa, at Tinget vil blive staaende derved. Vi have imidlertid ment, at der var nogen Uklarhed og Usikkerhed i Medtænkningen, som det var rigtigt at faa fjernet ved tredje Behandling. Det er derpaa, at Endringsforslagene Nr. 1, 2, 6 og 7 gaa ud. Disse Forslag hænge naturligvis sammen og gaa kun ud paa bestemt at fremhæve, at vi fastholde, at Jærnbanevejersmaalet ubetinget maa afgøres af Rigsdagen paa vanlig Vis, at der ikke hertfter nogen Forandring, og at der ikke lægges nogen som helst Bemyndigelse i Administrationens eller Indenrigsministerens Haand. Det er let at se, at andet tilfælde disse Forslag ikke, og man vil finde, at de i denne Henseende ere ganske naturlige. Med Hensyn til Endringsforslaget Nr. 3 forholder det sig noget anderledes. Det angaar Oprettelsen af en Reserve- og Fornødhedsfond. Det gaar ganske vist ogsaa i den Retning, som blev foreslaaet af det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valokres (Tauber), men vi foreslaa, at Fonden skal opspares paa en langsommere Maade, hvormod vi ikke gaa med til det, som den ærede Ordfører og det Mindretal, hvortil han hører, have foreslaaet, nemlig at forhøje Fondens Størrelse til det dobbelte af, hvad Tinget vedtog ved anden Behandling, hvilket jo gik ud paa, at Fonden skulde have en Størrelse af 5 pCt. af Anlægskapitalen, naar Ekspropriationsomkostningerne regnes fra. Dette Standpunkt have vi fundet naturligt, og vi have derfor fastholdt det. Vi mene, at en Reservefond paa 5 pCt. af Anlægskapitalen i det hele vil være ret rimelig og tilstrækkelig. Ved et Anlæg til en Million for Eks., et af de sjaa Anlæg, der er Tale om, vil Reservefondens Indrester komme til at udgøre 50,000 Kr. og altsaa have et ikke aldeles ubetydeligt Omfang, og vi have den Overbevisning, at det vil knibe nok at fremskaffe disse Anlæg; og at de ikke ville blive overdreven rentable; saa at der vel kan være Grund til at tage lidt lempelig paa Reservefondens Størrelse. Der er ganske vist en Forskel med Hensyn til Opstillingen af Loven af Reservefondens, idet vi ville flytte Bestemmelsen derom fra